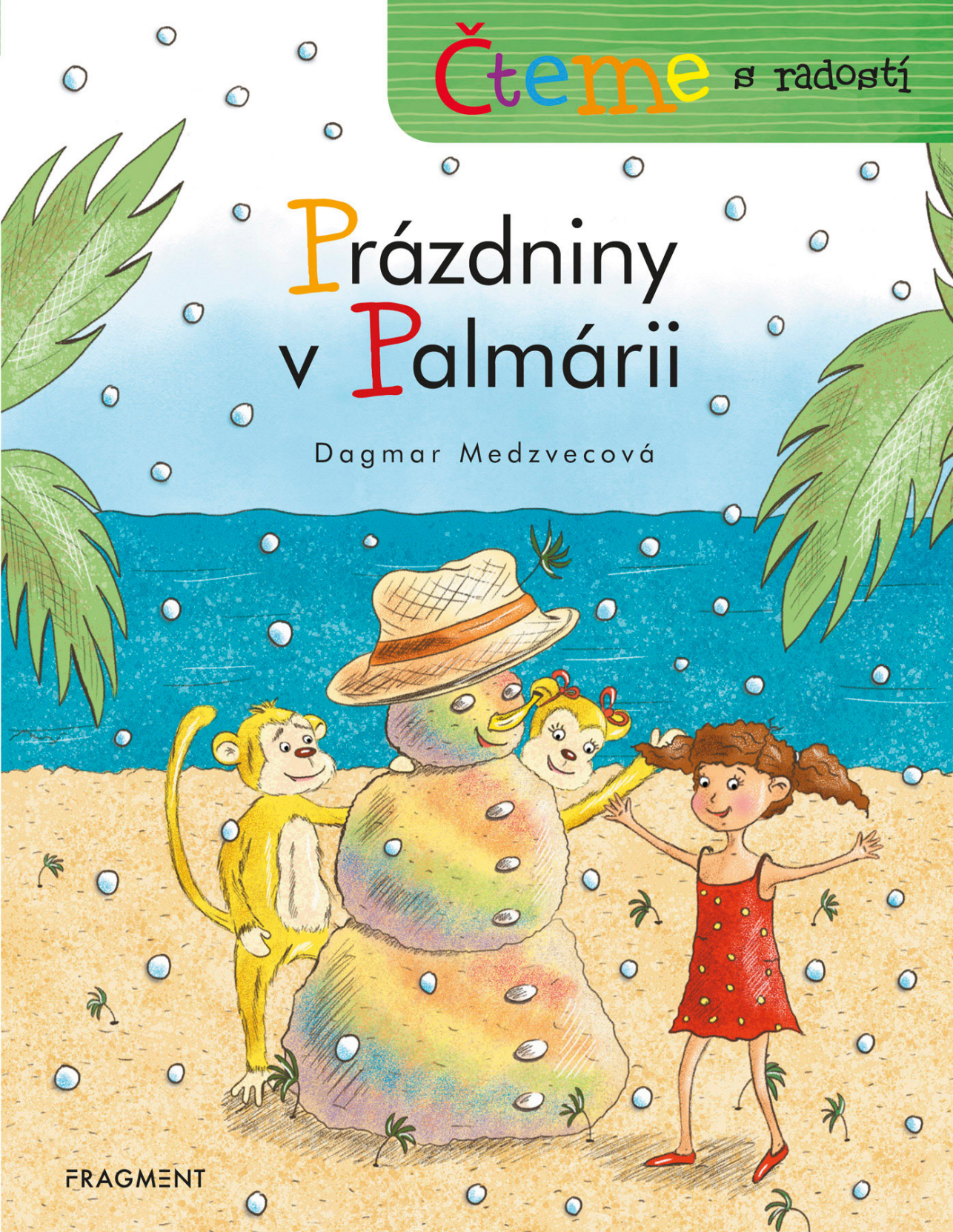

Čteme s radostí

Prázdniny v Palmárii

Dagmar Medzvecová

FRAGMENT

Prázdniny v Palmárii

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Dagmar Medzvecová

Prázdniny v Palmárii – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Prázdniny v Palmárii

Napsala a ilustrovala
Dagmar Medzvecová

FRAGMENT

Text and Illustrations © Dagmar Medzvecová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-253-4790-4

ISBN e-knihy 978-80-253-4860-4 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-4861-1 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-4859-8 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Odlétáme!

„Kde je moje opička?! To né, snad jsem ji nezapomněla doma! Mamííí!“ ozývalo se plačtivým hláskem přes celou letištní halu. To právě Eliška vyhazovala ze svého zeleného chlupatého batůžku veškeré poklady, které do něj před odjezdem stačila naházet. Maminka se na tu spoušť na zemi zadívala s klidným úsměvem. Na Eliščiny zbrklé kousky byla zvyklá. Její nervózní hledání v nepřehledné hromádce rozličných věcí ji nikterak nepřekvapilo.

„Na, ty popleto. Opičku jsi nechala ležet na koberci v pokojíku,“ podala jí maminka její plyšovou kamarádku, kterou před odchodem z domova schovala do své kabelky.

„Opko! Tady jsi! Bez naší maminky bychom byly ztracené. Co by sis sama doma počala?“ utěšovala Eliška svoji plyšovou opičku Opku, jak jí říkala od chvíle, kdy ji vybalila z krabice pod vánočním stromečkem o loňských Vánocích.

„Děkuju!“ vtiskla mamince pusu a začala házet své poklady zpět do svého batůžku. Opičku si pro jistotu zastrčila za gumu od kalhot.

Maminka s tatínkem mezitím sledovali odletovou tabuli, aby věděli, kam se se svými zavazadly vydat. Mělo to být Eliščino první dobrodružství daleko od domova. Nástupu do letadla se trochu bála. Křečovitě v ruce žmoulala mamčinu sukni

a tatínka se neustále vyptávala, kdy už budou nastupovat. Když Elišku oslovil zavalitý pán v uniformě a požádal ji, aby mu podala opičku, skoro se rozplakala.

„To nic, Eliško,“ utěšoval ji tatínek, „pán z letištní kontroly se jen podívá, co si s sebou neseme do letadla.“

Eliška znervózňela ještě víc a přešlapovala z nohy na nohu. Zároveň drbala po hlavě mlčící Opku a uklidňovala ji, že se nemusí ničeho bát. Byla sice strachy bez sebe, ale před plyšovou kamarádkou si hrála na statečnou. Nervozitou ztratila pojem o čase a přestala vnímat dění kolem sebe. Soustředila se pouze na opičku. Vyprávěla jí o tom, co všechno spolu u moře zažijí. O jiných opičkách, které žijí v tropech, se kterými si bude určitě rozumět. Její Opka však neposlouchala. V klidu si podřimovala a nechala si zdát o sladkých žlutých banánech, které na ni v tropech čekají.

Elišku ze snění vytrhlo náhlé zacloumání.

„Eliško! Ty snad spíš. Musíš se připoutat, odlétáme.“